

Humor er afgørende

Janni Glæsner er 45 år og politiassistent. I 1993 blev hun ramt af et pludseligt høretab, som tvang hende til at lægge sit liv om. Siden har hun måttet kæmpe med omgivelsernes manglende forståelse, sin egen frygt for fremtiden og en stadigt ringere hørelse. Ved hjælp af sit gode humør, sit gåpåmod og med støtte fra sine børn, lever hun det liv, hun gerne vil i dag.

Af Jakob Brodersen

Karlslunde, påsken 1993. Nyligt fraskilte Janni Glæsner på 33 har inviteret en veninde til påskefrokost. De sidder ved bordet og snakker om løst og fast. Børnene leger med en kanin ude på terrassen og en undulat pipper fraværende i sit bur ude i køkkenet.

”Min venindes yngste søn, Troels, som var en seks-syv år på det tidspunkt, havde været ude og klappe kaninen. Han gik forbi bagved mig og spørger – tror jeg – om han må gå ud og klappe undulaten. ”Nej, Troels,” siger jeg. Du må ikke klappe undulaten.” Og så var min veninde flad af grin, for det, han havde spurgt om, var, om han måtte gå ud og hente karkluden.” Janni Glæsner griner højt af hørefejlen fra den dag, det gik op for hende, at hun hellere måtte få set sine ører efter.

Irriterede kolleger

Allerede tirsdagen efter påskefrokosten, gik Janni Glæsner til sin egen læge, der kunne konstatere, at der ikke var vokspropper eller andet i ørerne. Derfor blev hun sendt videre til en ørelæge, som heller ikke kunne se noget usædvanligt.

I løbet af det næste år fik hun tiltagende problemer med [tinnitus](#) og hendes hørelse på venstre øre kom og gik i bølger, for til sidst at forsvinde helt. Hun fik foretaget MR-scanninger på Roskilde Sygehus for at få undersøgt, om der skulle være svulster på hørenerven. Det var der ikke. I stedet troede ørelægen, at Janni Glæsner måske led af [Ménières Syge](#). Det har senere vist sig, heller ikke at være tilfældet – men under alle omstændigheder, blev det hurtigt umuligt for hende at passe sit arbejde som betjent med patruljekørsel, udrykninger og knitrende radiobeskedes.

I stedet blev Janni Glæsner sat til at ordne mere administrative opgaver i en fast vagt fra 8 – 16 hver dag frem for de andre betjentes mere skiftende arbejdstider. Noget ikke alle hendes kolleger havde lige let ved at forstå.

”Nogen var utrolig søde og forstående og syntes at det var synd for mig. Andre var synligt irriterede over, at jeg skulle have fri hver weekend og fri hver aften og at de skulle tage mine vagter, som de sagde,” fortæller Janni Glæsner. ”Min tillidsmand havde jeg ikke rigtig nogen opbakning fra. Han mente at jeg skulle et helt andet sted hen, men det havde jeg altså ikke lige noget overskud til på det tidspunkt. Jeg var i en ny og ukendt situation. Jeg vidste ikke, hvad der ville ske og jeg vidste ikke, hvad det var for en sygdom der gjorde, at jeg var ved at miste hørelsen. Så det at skulle tage til et nyt sted og begynde at arbejde med nye mennesker – det kunne jeg slet ikke overskue.”

Heldigvis havde Janni Glæsner en god og forstående chef, som havde den grundholdning, at der skulle være plads til alle. Janni kom til at arbejde i ekspeditionen, hvor hun tog mod henvendelser og telefonopkald fra folk, der skulle anmelde småting som cykeltyverier og lignende.

”Det var måske ikke det mest hensigtsmæssige sted at anbringe mig, men et eller andet sted skulle vi jo starte,” siger hun.

Grinede apparaterne ud

Janni Glæsner havde fået høreapparat og var nødt til at være åben omkring det, når hun skulle snakke med folk hver eneste dag. I starten forsøgte hun at skjule apparaterne bag håret, men det blev hurtigt klart, at det ikke var en holdbar strategi.

”På et eller andet tidspunkt bliver man nødt til at bruge noget humor – at grine lidt af det. Det første sæt høreapparater jeg havde, var nogle [i-øret apparater](#). Og det fungerede ikke så godt, fordi jeg har meget smalle øregange – så det vil sige, at når de andre fortalte en vittighed eller jeg kom til at grine – så røg de ud af øret. . . så det var ikke så hensigtsmæssigt,” griner Janni Glæsner. ”Så jeg fik bag øret. De var endnu mere synlige, men de blev siddende når jeg grinte.”

Fremad i karrieren

Efter et par år fandt Janni Glæsner ud af, at hun gerne ville videre og prøve noget andet. Hun havde fået genopbygget sin selvtillid og fået samlet det fornødne mod til at søge nye udfordringer.

”Jeg var også blevet træt af at høre på alle de bemærkninger om, at jeg ’kun hørte det, jeg selv ville høre’ og ’nå – det kunne du godt høre? – hvorfor kunne du så ikke høre ditten eller datten?’. Det er uvidenhed, det ved jeg da godt, men det er faktisk ret belastende at sidde og høre på. Man sidder og forsøger at blive medinddraget i en samtale og så censurerer omgivelserne faktisk det, man må høre.”

Janni Glæsner søgte en administrativ stilling i Rigspolitiets eftersøgningsafdeling. I ansøgningen gjorde hun opmærksom på, at hun hørte dårligt – så hendes kommende arbejdsgivere vidste, hvad de gik ind til. Hun fik jobbet og klarede sig igennem jobbet blandt andet ved hjælp af en forstærkertelefon, som gjorde at hun kunne klare telefonsamtalerne, der ofte var med politimyndigheder i andre lande – på andre sprog.

”Forstærkertelefonen gjorde, at jeg kunne klare mig – og den bruger jeg stadig den dag i dag. Jeg kan ikke høre i en almindelig telefon. Slet ikke, hvis det er en mobiltelefon – eller som jeg plejer at sige – hvis det var en jøde, jeg talte med,” griner hun højt.

I den nye afdeling var der en bedre forståelse – der havde tidligere været en medarbejder med et stort høretab, og da der ikke var skiftende vagter på samme måde som ude på stationen i Karlslunde, skulle Janni Glæsner heller ikke høre på brokkeri over, at hun ikke tog nattevagter. Dog klagede en enkelt af hendes kolleger over, at han fik ondt i kæben af at skulle tale så tydeligt til hende.

"Men jeg tilbød ham et glas Panodil til at klare smerterne," griner hun.

Venner kommer og går

Fuldtidsjobbet i eftersøgningstjenesten var spændende, men opslidende. Janni Glæsner brugte mange kræfter på at passe sit arbejde – så mange, at hendes sociale liv i fritiden blev reduceret til næsten ingenting.

”Du er jo besværlig at være sammen med som hørehæmmet. Det tager tid at snakke med dig, og det er der altså nogen, der ikke kan kapere. Men jeg har en meget god veninde i Kolding, og vi har nogen gange nogle meget lange telefonsamtaler, fordi hun skal gentage og bruge andre ord,” siger Janni Glæsner og må igen holde sig for munden for at holde en sprudlende latter tilbage. ”Men vi gør det alligevel, og hvis en af os ikke har overskud til det, så siger vi til.”

”Det svinder ud i vennekredsen, men der kommer også nye til, som kun kender mig som hørehæmmet. De kender spillereglerne fra starten, hvor de gamle – tidligere venner – måske ikke forstår det. Og det er vel meget naturligt, egentlig,” siger hun.

I dag arbejder Janni Glæsner med personaleadministration på Rigspolitiets politiafdeling. For godt et halvt år siden gennemgik hun en [Cochlear Implant](#)-operation, og hun er for øjeblikket i gang med at genoptræne sin hørelse. Ved siden af arbejdet tager hun en akademimerkonomuddannelse for at forbedre sine kompetencer.